

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oglasila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oglasilo enkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oglasila t. j. vse administrativne stvari.

Vse čast. p. n. naročnike, ki naročnine še neso poslali, prosimo, da blagovoljno to storé, ker drugače jim bode list ustavljen.
Upravnništvo „Slovenskega Naroda“.

Beseda našim državnim poslancem.

Četrto zasedanje teče, odkar je državni zbor bil izvoljen 1885. leta. Tačas po novih volitvah smo se nadejali, da bode večina državnega zbora močnejše uplivala na vlado, nego je to bilo mogoče v prejšnji dobi, ko se je Taaffe tresel vsaki dan, bodo-li še imel prihodnji dan večino in ko je moral silno varno ravnati s še vedno mogočno nemško manjšino, da je ne zdraži prehujo. Vender se je dal mogočni ministerski predsednik tudi v tej zanj in za večino nevarni dobi večkrat omehčati ter je Slovencem spolnil vsaj nekatere njihovih narodnih želj in terjatev. Dobili smo slovenske paralelke na kranjskih gimnazijah, slovensko uradovanje pri sodiščih uredil je minister Pražak s svojimi ukazi in gimnazija v Kranji, ki je že bila obsojena na smrt, bila je tačas pomiloščena. Mnoge važne osobne spremembe utrdile so nam stališče na Kranjskem. Dobili smo torej marsikaj v prvi dobi sedanje državnozbornske večine, ali kratko rečeno, kar smo sploh Slovenci pod Taaffejem si priborili, dobili smo tačas; od leta 1885 naprej po novih volitvah pa — nič. Še manj ko nič, ker smo izgubili za Slovence jako imenitni učni zavod, tretjo izmed slovenskih srednjih šol, gimnazijo v Kranji.

Zares žalostna bilanca koncem četrtega leta, ako tem neuspehom nasproti postavljamo velikanske žrtve, katere so se v tej dobi zahtevale od narodov in ako pomislimo, kako poslužni in uslužni so bili baš slovenski poslanci sedanjí vladi in njenim članom. Kolikokrat so vladi priskočili na pomoč, ko se je večina majala. Prevzemali so referate in stavljali nasvete, za katere se v nobenem drugem klubu večine ni našel poslanec, ki bi hotel nase vzeti „odium“ takih predlogov. Poslanec dr. Tonkli je bil vsak hip pripravljen, svojo roko, kakor Scaevola potisniti v žrjavico, da reši — ne narod, temveč vladno večino in Taaffeja iz zadreg. In poslanec prof. Šuklje je celo Gautschu priboril zaželenega sekcijskega šefa, a žel je slabo zahvalo, ker ga je še v tisti seji Gautsch smešil s slabimi dovtipi. Sekcijski šef v učnem ministerstvu, kdo pa je po-

stal? Znani Herrman, fanatični germanizator ljudskega šolstva.

Ko bi minister Pražak ne bil ohranil svoje blagohotnosti za nas Slovence, ne bi vedeli, da imamo vlado, ki hoče resno izvajati člen 19. državnih osnovnih zakonov. Jediní minister Pražak je, izvemši nekaj nepovoljnih slučajev, zahteval znanje slovenščine od sodnijskih uradnikov, poslujočih v slovenskih pokrajinah in še s poslednjim svojim činom, s katerim je za Koroško ustanovil pet avskultantovskih mest za slovenščine zmožne pravdnike, pokazal je Pražak, da mu je bilo mari za narodno ravnopravnost. Kaj nam je pričakovati od njegovega naslednika, Bog zna. Da bi se nam ne godilo, kakor po spremembi v učnem ministerstvu po odstopu Konradovem!

Konrad nam Slovencem res ni bil naklonjen, čeprav je večkrat poudarjal, da je on sam pol Slovenca in da on najbolj pozna prave narodne potrebe in želje Slovencev. Vender nam je dovolil slovenske paralelke na Kranjskem, gimnazijo v Kranji je znova oživil in na Ljubljanskem učiteljski je razširjal obseg slovenščine. Tudi pri imenovanju profesorjev se je navadno oziral na nasvete kranjskega deželnega šolskega sveta, dočim sedanjí minister službe oddaja, ne da bi jih razpisal ali vprašal deželni šolski svet za njegovo mnenje. Prišli smo torej z dežja pod kap.

Ako vprašamo po gmotnih pridobitkih, lahko jih naštejemo na prste jedne roke. Da se par neukretno narejenih državnih cest na Dolenjskem popravi, to nas pač ne more tolažiti za neuspešnost, s katero se poslanci potegujejo za železnice v naših krajih. Na Gališkem in Češkem se potroša mnogo milijonov za nove železnice, za Kranjsko in Štajersko se pa tako štedi, da si še lokalnih železnic, na primer one iz Ljubljane v Kamnik ne moremo izposlovati. Mala Kranjska dežela je pripravljena žrtvovati 70.000 gld. za Kamniško železnico in za dolenjsko celó 500.000 gld., kar je primerno 36% prikladi na vse direktne davke kranjske dežele. In trgovinsko ministerstvo, kaj stori ono za naše železnice? Dozdaj ni duha, ne sluha od kake vladne predloge, katera bi v tek spravila za velik in najpotrebnejši del Kranjskega peregá vprašanje dolenjske železnice. Nasproti pa se utegnejo deželni dohodki iz naklade na žgane pijače zdatno znižati

vsled državnega davka. Če računamo, da se na Kranjskem použije le 15.000 hl spirita, plačala bode dežela nad 400.000 gld. novega davka, znesek, s katerim bi si lahko zidala vse železnice, katere še želimo.

Mi ne očitamo poslancem prevelike mehкости, da so glasovali za dotični zakon, pa zagotoviti so si morali, da se bodo uresničile one točke njihovih zahtev, katere so kot minimum naznanili izvrševalnem odboru državno-zborske večine. Ljubljanskega mesta poslanec grof Hohenwart je baje tačas posredoval mej grofom Taffeom in slovensko delegacijo in konečno svojo kavalirsko besedo dal, da bodo še pred začetkom nove sesije ustanovljene slovenske paralelke na gimnaziji Mariborski in da bode učno ministerstvo tudi za slovensko ljudsko šolstvo na Koroškem in Štajerskem izdalo ukaze. Državni zbor se je sklical in že davno zboruje, pričakovanih ukazov pa ni. Zakaj ne reši grof Hohenwart svoje častne besede? Ali jo je morda pozabil? Poslanci naj ga opominjajo in naj mu povedo brez ovinkov z jasnimi besedami, da so ga volili v državni zbor slovenski volilci v nadi, da bode zastopal narodne interese in, razume se, tudi interese Ljubljanskega mesta. Toda na obojo stran so se varali.

In zopet preti nam novo težko breme. Vlada je predložila spremembo vojnega zakona, po katerem bodo še bolj napete ljudske sile za vojskino namene. Naj naši državni poslanci dobro preudarijo, ali smejo po štiriletnih žalostnih izkušnjah, v katerih neso družega dosegli, nego obete, pritrjevati vsem določbam novega zakona, zlasti onim glede jednoletnih prostovoljcev, katere se nam zde jako nevarne za naš akademski naraščaj. Naj jih ne plaši tista kriza, s katero je grof Taaffe vaje že deset let žugati in krotiti uporneže. Poslanci naj pomislijo, da jih je volil narod in da jim je skrbeti za duševni in gmotni napredek svojega naroda, naj se s tem svojim prizadevanjem tudi zamerijo katerim koli krogom. Besed smo slišali dovolj, videli bi zdaj radi še dejanj.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 12. novembra.

Odsek državnega zbora za pretres novega vojnega zakona, začel je že svoje delo. V treh

LISTEK.

Izlet na Bojance.

(Belokrajinska slika, načrtal — č.)

(Konec.)

Pucanje iz topičev in glas zvonov privabilo je polagoma v cerkev Bojance, katerim smo se tudi mi pridružili. Duhovne opravila oskrbuje pravoslavni pop Marindolski, ki hodi vsako drugo nedeljo maševat na Bojance. Za ta posel oškodujejo ga Bojanci z žitno biro in obedom, kadar pride k njim, in sicer obeduje zaporedoma po številkah vsakikrat v drugi hiši, kakor pri nas — čredniki.

Služba božja trajala je blizu jedne ure. Pevajočemu popu, ki ima jako lep sonoren glas in elegantno kretanje, odpeval je star sivolos, v belo domače sukno oblečen cerkovnik, ki je jedini na Bojancih vešč tiskanemu branju. Mej mašo molil je svečenik pevajoč molitev podobno nekako litanijam in molil mej drugim za našega cesarja, za ruskega cara, patrijarha, srbski narod itd., cerkovnik pa mu je odpeval z „Gospodine pomiluj!“, in sicer

pri navedenih po trikrat, pri družih pa samo po jedenkrat.

Opazujoč te obrede primerjal sem nehoté katoliško liturgijo s pravoslavno.

Kako veličastno glasi se v katoliški cerkvi: „Dominus vobiscum!“ in z orgljami spremljajoči odpev: „Et cum spiritu tuo!“ Pretresujoče upliva ti impozantni kori in naudajajo človeka z nekako skrivnostno čarobnim strahom in vselej mi je pri enakih prilikah prišla na um epizoda iz starega zakona, ko je Mozes mej gromom in treskom na Sinajski gori oznanjeval groze in trepetu na obraze svoje popadlemu izvoljenemu narodu Izrael-skemu deset zapovedij božjih.

Kako vse drugače tu. Priprosto glasi se: „Bog z vami!“ — „In s Tvojim duhom!“ Priprosto, domače — a kako zaupljivo! Tukaj ni nič onega skrivnostno čarobnega strahu, koji prouzročuje mrtvi tuji latinizem; to se glasi blažilno, srce s čutom ljubezni in zaupanja do Boga naudajajoče, in brezdvoybeno upliva blagonsno na veroika, ko čuje duhovnika svojega moliti in častiti Stvarnika v milem mu umljivem jeziku.

Po končanem duhovnem opravilu imel sem priliko pred cerkvijo v gruči stoječe krepke postave Bojancev in njih jugoslovanski tip občudovati. Žal, da pri moških, posebno pri mlajših gine narodna noša in se že deloma oblačijo s črnim kupljenim suknom po kroji družih Kranjcev. Nasprotno pa si je ohranilo ženstvo povsem prvotno svojo nošo, ki se sme prištevati najlepšim ženskim narodnim nošam slovanskim. — Noge v bele ali rudeče nogovice obute tiče jim v nizkih, čarape imenovanih, z bujno-barvenimi vezninami in zlatimi niti pretakanih obuvilih. Kratko krilo iz domačega dvoveznega ubeljenega platna pokriva spredaj in črne kozlove dlake tekan in z dolgimi dlačnimi franžami obrobjen predpasnik, ki je po sredi bogato okrašen z bujno-barvenimi in zlatimi vezninami. Kratak telovnik iz črnega sukna in po prsih s zlatimi vrvicami prepleten, spenja krog ledij skupaj kake tri prste širok, z bujnimi vezninami in vrvicami opisan, na dolenjem robu krog in krog s starimi dvajsetnicami ali tolariji gosto našit pas.

Izpod belega v čepico zavezanega robca padajo gosti, gladko preko čela in čez uhalá poče.

sejah bode končal generalno debato. Sklenil bode, kakor hitro bode mogoče, rešiti to zadevo, da potem se začne obravnavanje v zbornici začetkom decembra. Ker bode zbornica poslancev že do srede decembra rešila vojni zakon, in ga bode gospodska zbornica gotovo po kratki razpravi brez vsake debate vsprejela stopil, bode lahko že z novim letom v veljavo. Buzetna debata začne se še le po božiči.

Češki listi zjedinjenju **levice** ne pripisujejo velike važnosti. Pred vsem trdijo, da ni imenovanje grofa Schönborna dalo povoda zjedinjenju levice, kajti o tem se je že poprej pogajalo. To zjedinjenje je le bolj formalno, kajti pristaši obeh klubov so si v mnogih vprašanih izgovorili popolnem svobodno postopanje. Dvomijo pa celo, da bi bilo to zjedinjenje trajno, kajti pri posvetovanji o vojnem zakonu utegnejo priti navskriž. Da v tej zadevi ni vsa levica jedina, vidi se iz njenih listov. Nekateri priporočajo, da bi vsa levica glasovala za nov vojni zakon, drugi pa opozarjajo, da ima levica priložnost tedaj vreči vladu, kajti za nekatere določbe novega vojnega zakona, trebalo bode dvetretjinske večine. Neodpušljiva napaka bi bila, ko ne bi levica porabila te priložnosti. Nam se dozdeva, da Čehi premalo važnosti pripisujejo zjedinjenju levice.

Nov namestnik **gališki** baje ne bode depuščal, da bi okrajni glavarji kandidovali za deželni zbor. Dosedaj so baš kandidature okrajnih glavarjev mnogo škodovala Rusinom. S svojim uplivom so si znali vselej pridobiti večino. Pri taci volitvah godile so se razne nepravilnosti. Namestnik se se proti neke rusinske deputaciji izrazil, da mu ni prav, da so ga takoj pri nastopu proglasili za nasprotnika rusinskega naroda. On je prisegel na ustavo in želi, da se vsak avstrijski državljani ravna po ustavi. Popustil je popolnem svojo prejšnjo politiko, katere se je držal kot zasobnik. Namestnik je odposlance nadrobno popraševal o rusinskih razmerah.

Afera zastran Trnovskega učiteljskega mej **ogerskim** naučnim ministrom in primasom je poravnana. Poslednji je ukazal ravnatelju učiteljskega, naj vse potrebno stori, da državni šolski nadzornik podpiše učiteljske diplome, izdane v njegovi odsotnosti. Ravnatelju dal je celo ukor in mu zapretil, da bode proti njemu začel disciplinarno preiskavo, ko bi še stavil kake ovire državnemu nadzorstvu. Zanimivo je, da je primas sedanjemu naučnemu ministru takoj odjenjal v tej zadevi, dotim se je prejšnjemu odločno ustavljal.

Vnanje države.

Kralj **srbski** je v odboru za revizijo ustave izjavil, da je on pripravljen odreči se pravici, katero je dosedaj imel, da je imenoval četrtino članov zbornice. Stranke se še neso sporazumele o reviziji ustave. Radikalci žele jako mnogih prememb, izmed katerih so nekatere malo pretirane. Liberalci, kateri so izdelali sedanjo ustavo, pa zatrjujejo, da ni prave potrebe za revizijo ustave, kajti sedanja ustava ni baš slaba, če bi se prav izvrševala. Naprednjaki so pa pripravljeni v marsičem prijenjati od svojih načel.

Z vlado **turško** vrše se še vedno pogajanja o poštnem vprašanji. V Carigradu bi radi odpravili vse obstoječe pošte. Turška vlada trdi, da bi rada zboljšala svoje pošte, pa jih ne more, ker jej avstrijska in angleška pošta odtegujeta najboljše dohodke. Avstrijska vlada se je izjavila, da bi rada opustila svojo pošto, ako bode turška zares zadostovala vsem zahtevam. Dokler se pa turška pošta tako ne preorganizuje, da bode zadostovala zahtevam časa, Avstrija pošte svoje opustiti ne more. Komisija, katera je pretresovala ta zadevo, bila je sklenila, da se tuje pošte odpravijo čez jedno leto. Avstrija pa temu ugovarja, kajti nikakor ne more privoliti, da bi se naprej določil kak rok, kdaj se pošta opusti. Sklicuje se na veljavne pogodbe.

Dočim se pri nas že govori, da se bode odpravil časniški kolek in bi se Dunajska vlada temu

dosti ne upirala, ko bi le vedela, s čim nadomestiti zmanjšanje državnih dohodkov, hočejo v **Prusiji** časniški kolek zopet uesti. Seveda bode vlada za to težko dobila dovoljenje zbornice poslancev. Konservativci bi že glasovali za časniški kolek, a sami nemajo večine. Narodni liberalci, katoliški centrum in svobodomiselná stranka gotovo ne bodo glasovali za uvedenje tega davka.

Dopisi.

Iz Spodnje Šiške 12. novembra. [Izvirni dopis.] Šišenske čitalnice Martinova beseda pri Koslerji bila je vredna naslednica enakim vsakoletnim zabavam. Odlikovala pa se je celo s posameznimi točkami. Omeniti je v prvi vrsti deklamacije iz „Zlatoroga“. Gospdč. Josipina Vernikova zvršila je nalogo umetniški. Vnanjnost govornice, glas nje in način izražanja čutil vse uplivalo je silno. Obilo občinstvo odlikovalo je izredno nadarjeno gospico z burno pohvalo.

Pevske točbe sporeda izvajale se so prav lepo. in želi so pevci in pevke kakor tudi njih neutrudni — spretni pevovodja gosp. Govekar zaslužen priznanje.

Mično opereto „Odvetnika“ igrali in peli so gospodje M., Sk. in St. — tako ubrano in gladko, da so zaslužili glasno priznanje. Mešani zbor „Na planini“ od Sattnarja, s bariton-solo, moral se je ponavljati.

Kaj ljubka skladba „Bascorolo“, dvospjev za ženske glasove s spremljevanjem glasovira, pela je osmerica gospic živahno in s čisto intonacijo; isto tako možki zbori „Avstrija moja“ od Nedveda iz „Vidov dan“ od Dav. Jenka.

Zadnja pevska točka „Mihova ženitev“ je zbor, spadajoč mej težke. — Ker so ga pevci brez pogreška peli, dokazali so marljivost svojo in — vidni napredek.

Veskozi povoljni izid besede uplival je na občinstvo jako ugodno; zato se je tombola živahno vršila, še živahneje pa ples do 3. ure.

Požarna bramba Šišenska nastopila je ta večer prvokrat službeno. Energičnemu načelništvu se je posrečilo, v kratkem ustvariti požarno legijo, ki šteje danes že 26 mož, koje število bo pa sigurno še raslo, kajti zanimanje za požarno društvo se širi.

Da bi se posrečilo čitalnici in požarni brambi privleči k sebi še one kroge, ki se še zmirom društvenemu življenju ogibajo in nečejo umeti, da je namen društev blag.

Iz Ruš 9. novembra. [Izv. dop.] Mariborsko učiteljsko društvo praznovalo je 8. t. m. v Lembanu štiridesetletnico cesarjevo. Udeležili so se te slavnosti vzlic slabim cestam razen vseh udov tudi g. okrajni glavar baron Hein, okrajni šolski nadzornik g. Fr. Robič in mnogo odličnih gostov iz Maribora in okolice. Po slovesni službi božji, pri kateri so popevali sami izborni pevci izmed učiteljev, podali smo se v krasno olepšano šolsko poslopje. Društveni predsednik g. Fr. Pirkmajer je goste pozdravil ter končal svoj govor s trikratnim živio-klicem na presvetlega cesarja. Iz blizu 80 grl zadoni naidušeno cesarska pesen. Zatem je g. nadzornik Fr. Robič v jako spretnem govoru navajal najvažnejše dogodke iz slavnega vladanje presvetlega cesarja ter še posebej poudarjal zasluge cesarjeve za šolstvo je za napredek sploh. — Za njim govoril je g. okrajni glavar ter izrazil prepri-

čanje, da je učiteljstvo tega okraja vsekdar razumelo v srca učeče se mladine, naše prihodnosti, ucepljati ljubezen do domovine, ljubezen in udanost do presvetlega cesarja. Gromoviti živio done po dvorani. Ob 1/21 podali smo se vsi v gostilno g. Robiča, kjer smo se radovali do večera. Napivalo se je presv. cesarju, c. kr. namestniku, dež. šolskemu nadzorniku, okrajnemu glavarju, okr. šolskemu nadzorniku itd. Mej godbo in petjem potekel nam je čas jako naglo in le prehitro pridrdral je vlak, s katerim smo se odpeljali vsak na svoj dom. Vsem gostom ostal bodo ta dan dolgo v prijetnem spominu.

Iz Litije 10. novembra. [Izv. dop.] Dne 8. t. m. ob 1. uri popoldne poginila mi je v domačem hlevu vsled akutne plućnice 4letna kobilica. Za tukajšnji okraj nastavljeni konjederec ima svoje bivališče v Zagorici pri Litiji; nemudoma potem, ko je živinče poginilo, dal sem ga pozvati, da pride in odpravi mrhovino, posel vrnil se je s poročilom, da konjederca ni našel. Ob enem obvestiti sem dal o dogodjaji tudi tukajšnjega c. kr. okrajnega zdravnika g. dr. Pavliča, kateri pa je bil z doma.

Kmalopotem naznanil sem stvar tudi županu Hotiškemu, a njemu ni se zdelo potrebno, kaj ukreniti. Gospod c. kr. komisar Tschopp, kojemu sem stvar prijavil, je sprva rekel, da bode o tem z gospodom glavarjem govoril, pozneje pa mi je rekel, da ker baš sedaj Litijski okraj nema konjederca, zagrebsti mrhovino na travnik poleg hiše, kar se pa seveda glede strogih zdravstvenih [postav storiti nesem upal, kakor tudi radi tega ne, ker je travnik tikoma Save in spada mej takozvani „inundirani svet“.

Na večer obrnil sem se še jedenkrat do c. kr. okrajnega zdravnika s prošnjo, naj vendar kaj v tej zadevi ukrene. Rekel mi je naj pozovem brzojavno konjederca iz Višnjegore, česar pa nesem storil, ker sem to zmatral za dolžnost c. kr. okraj. zdravnika — ne pa za svojo. Ker politična oblast kakor tudi zdravstveni zastopnik do pozne noči za odpravo mrhovine ničesar storila nest, potegnili smo jo pozno v noči na kup gnoja ter pokrili s slamo, to pa zaradi tega, ker se je bilo bati, da iz gobca, mrhovine tekoči gnoj [Eiterausfluss] ne okuži še druge zdrave živine; potem ocedili smo hlev do dobrega.

Drug dan 9. t. m. dopoldne poslal sem še jedenkrat po konjederca v Zagorico in pri tej priliki zvedelo se je, da Litijski okraj že od poletja sem konjača ne premore in da je posestnik V. v Zagorici dve svinji, katere sta mu meseca septembra poginili, moral zagrebsti vsled merodajne odredbe na njivo pri hiši, potem ko se je dolgo pri dotičnem oblastvu posvetovalo, kaj naj se v oigled temu, da konjederca ni, stori z mrhovino.

Ko sem to izvedel, šel sem k c. kr. okrajnemu glavarstvu in odločno zahteval, da se mrhovina odpravi. Na to še le pozval se je uradno konjederec iz Višnjegore in odpeljal crkneno kobilico na večer ob 7. uri, potem ko je ležala 9 ur v hlevu in dalje celih 21 ur na prostem.

Ker, kakor rečeno, konjača v našem okraju ni in je jako opasno puščati mrhovino kar celih 30 ur nezagrebje no ker bi to utegnulo kakor pri meni tako tudi pri drugih krčmarjih, pri katerih se mnogo ljudij ustavlja z upreženo živino, imeti zelo

sani, kakor krtov kožuh svetločrni, v dve kiti spleteni lasje, — pri devojkah po hrbtu, pri ženah pa po prsih. Pri devojkah upleteni so v kite rudeči trakovi, pri ženah pa črni s tolarji in starimi dvajsetnicami do pasa segajoči jermeni. Okrog vratu opleta se svetla ovratnica, na katerej visi po prsih umetno ukovani križavci in šmarni tolarji, ki so pri premožnejših na debelo pozlačeni, kakor se tudi sploh po lišpu in dragocenosti obleke lahko sodi na več ali manjšo imovitost dotične rodbine. Bogate Bojanke obleka in lišp se sme ceniti do sto forintov.

Znamenito je, da si izdeljujejo vse obleko in veznine Bojanke same, ki kažejo veliko spretnost in so v obče jako pridne ženske, kajti celo mej potom na trg ali po družih opravkih pridno pletu nogavici ali vezljajo našitke.

Postave so srednje velike, krepke in polnih udov, a pri tem lahke ponosne hoje in elastičnega kretanja. Zatemnela barva, gosti črnosvetli lasje, črne oči, ki se v strasti kakor dva živa vogla začare izpod dolžih črnih trepalnic, lepo napete ustne in polna lica podajajo interesantno lep ovalen obraz

— markanten izraz jugoslovanskega tipusa, kakeršnega nam kažejo krasne slike slavnega Čermaka. Samo ob sebi je umevno, da velja ta opis o krasoticah, in nikakor nečem tajiti, da se mej Bojanke tudi grdi obraz ne manjka.

Originalni ta prizor na bujnobarvene tolpe pred cerkvijo bil je tako lep, tako slikovit, da sem obžaloval, da nisem slikar ali vsaj fotograf.

Ljudje so se odpravljali proti vasi in tudi mi napotimo se tja v krčmo župana Bojanskega, da se okrepčamo z običajnim uskrskim, na drogu pečenem jagnjetom — in čašo rujnega Marindolca.

Ta mož je imovit in najpremožnejši Bojanec, kajti on šteje nekaj desetisočakov, dasi je v ostalem povsem priprost in ne pozna nobene „kljuke“. Njegova poslopja so slična poslopjem družih Bojancev, samo da je njegov četverovogelnik z običajnim dvoriščem v sredi pol zidan, pol lesen in deloma z opeko krit in ima nekako jedno nadstropje — spodaj so namreč krog in krog hlevi, zgoraj pa hišno poslopje, pivnica, žitnice itd., a krog in krog je ob notranji strani lesen hodnik, ki je na jedni strani razširjen v lopo, v kateri smo posedli in imeli lep

razgled na dvorišče, kjer so v opoludanskej vročini leno polegala ali dremala mršava mlada in stara goveda, ovce, koze in prašiče vse v prek v najlepši slogi.

Po obedu napotilo se je vse, mlado in staro obojega spola na plesišče — vzvišen prostor mej vasjo in cerkvijo pod milim nebom, kjer so se uvrstili in jeli plesati kolo, s čudnim monotonnim glasom v nizkem altu popevajoč narodne pesni in od do časa popivajoč iz ponujenih čaš. Kolo plešejo deloma korakoma, deloma dirkoma tako, da delajo od desne proti levi z levo nogo po dva, z desno po jeden korak oziroma skok naprej in z desno jeden korak ali skok nazaj: leva, desna, leva: naprej, desna nazaj itd.

Pojole pri plesu v korak, ker petje pri silnem dirjanji v skok ni mogoče.

Ples traje cel popoldan pozno v noč in kadar se kdo utruji, izstopi za toliko časa, da se odpočije in se potem zopet uvrsti mej plesalce. Tudi nas dovedle so krasotice Bojanske z navidezno silo mej nje, kar je prouzročilo mnogo smeha. Zagrešil pa bi se proti njihovim običajem, kdor bi se s silo hote,

žalostnih posledic, usojam si vprašati javna oblastva, katerim je izročena skrb in oblast v javnih zadevah: Kako se nam je v taci slučajih ravnati? In kdaj se bode v tej zadevi pri nas na bolje obrnilo?

L. T. posestnik.

Domače stvari.

— (Odlikovanje.) Gosp. Anton Valentič, nadučitelj na ljudski šoli na Opčini, dobil je zlati zaslužni križec.

— (Deželni odbor kranjski) imenoval je dr. Edvarda Globočnika in dr. Frana Božiča sekundarjema v deželni bolnici Ljubljanski.

— (Dnevni red seji Ljubljanskega občinskega sveta) v torek v 13. dan novembra 1888. leta ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. 1. Naznanila prvosedstva. 2. Finančnega odseka poročilo o mestnih računskih zaključkih za 1887. leto. 3. Šolskega odseka poročilo: a) o ustanovitvi šolske delavnice na II. mestni deški ljudski šoli; b) o ple-tarski šoli na barji. 4. Vodovodnega odseka poročilo o oddaji prve skupine vodovodnih del in o uredbi stavbinskega nadzorstva.

— (Stavbišče za novo deželno gledališče v Ljubljani.) Deželni odbor je dal pregledati prostore, katero je mesto Ljubljansko za novo gledališče dalo na izbero in sklenil, mestni odbor prositi, da naj na cesarja Josipa trgu prepusti stavbišče za zgradbo gledališča, ker samo ta prostor ugaja vsem zahtevam. Trg je tako obširen, da bi gledališko poslopje segalo le malo nad polovico trga in bi še ostalo dovolj prostora za nasade in za vodomet, ako ga misli mesto tam napraviti. Tudi spomenik, — recimo Preširnov, bi na trgu pred gledališčem lepo pristoval. Prostor, kolikor bi ga zavzemalo gledališče, ogradi se je, da se lože presoja, koliko trga ostane še.

— (Obletnica za Levstikom) praznovala se bo v petek dne 16. novembra v njegovi rojstni fari v Velicah Lašičah. Pri priredbi g. Frana Grudna iz Retja, rojstne vasi Levstikove, bo ob 8. uri zjutraj slovesna sv. maša z libero; mej libero bodo peli poleg Laških tudi zvonovi sv. Roka, v Levstikovi rojstni soseski.

— (Zanimiva promocija.) Dne 8. t. m. vršila se je v velikej svečanostnej dvorani Dunajskega novega vseučilišča prva promocija v tekočem šolskem letu. Bilo je namreč promoviranih doktorjem prava 20 pravoslovcev, mej temi tudi Herman Suess, sin sedanjega rektorja. To je jako, jako redek, v tem stoletji prvi slučaj, da je vseučilišni „Rector Magnificus“ promoviral doktorjem svojega lastnega sina.

— (Slovensko gledališče.) Včeraj bilo je gledališče jako polno in občinstvo se je dobro zabavalo. V začetku igrala se je mala gluma „Kdor se poslednji smeje!“ Gospodičina Zvonarjeva (gospa pl. Podgorska) in g. Borštnik (pl. Trnovski) imela sta glavni ulogi in s tem je bil igre uspeh gotov. Igrala sta živabno in s finim razumom, kakor treba pri taki salonski igri. Gospod. Slavčeva je zadovoljevala. Potem se je predstavljala Tilova opereta „Pot po nevesto“. Ta opereta ima sicer samo jeden čin, a spada izvestno mej najdaljše operete, kar smo jih še čuli. Muzika ni preveč melodijozna, a precej težavna, osobito za naš slovenski oder, ki se ima boriti z nedostatnim orke-

ubraniti. Seveda je dovolj, ako se naredi par korakov, da se tako zadosti njihovi etiketi, a potem se svobodno lahko izstopi.

Ko sem opaževal to raganje visoko na holmu pod prostim jasnim pomladanskim nebom in poslušal te zamolklo otožne glasove, ki so glase kakor odmev prestanih muk, vrstila se mi je pred duševnimi očmi tragična, s krvjo opisana zgodovina tega naroda in zdelo se mi je, da nisem na svobodnih kranjskih tleh, temveč daleč doli na jugu mej zatirano turško rajo. Premišljal sem, koliko milijonov Slovanov zdihuje še pod krutim igom tujega nasilstva in nehotne izvila se mi je iz prsij molitev znane hrvatskega pesnika-mučenika: „Bog spasi...!“

Bojanci so v obče poštene, v razliko od njihovih sosedov Marindolcev — uznanicev, mirni, krotki in nad vse gostoljubni, a precej ljubosumni na svoje krasotice. V kulturnem oziru so seveda vsled pomankanja vsakojakega šolskega pouka, kakor v obče Belokrajinci v oddaljenejših vaseh precej zaostali, a upati je, da se tudi tu zboljšajo razmere, ker v kratkem dobe novo šolsko poslopje, za kar gre v v prvi vrsti zasluga okrajnemu glavarju Čer-

strom in z drugimi neprilikami. Navzlic temu pa je bila predstava jako dobra in gladka in drage volje izrekamo na tem mestu gospodu kapelniku Gerbiču najtoplejšo zahvalo na včerajšnjem uspehu. Izmej pevk in pevcev imenovati nam je na prvem mestu gospo Gerbičevno (Charlotte) in gospodično Danešovo (Aimé de Montbazon), ki sta bili jednako izborni v petji in igri. Gosp. Bučar (Roger de Bric) imel je dolgo in težavno partijo, katero je izvajal z izredno sigurnostjo. Vnanjost njegova je jako simpatična, kakor tudi njegov lepi tenor. Občinstvo odlikovalo ga je z lovorjevim vencem, s trobojnimi trakovi in napisom. Gosp. Slavko (Bonacier) igral in pel je sprva dobro in s pravim humorjem slikal smešnega policijskega vodjo. Gosp. Perdan (Thibaut) in g. Stambcar sta dobro ugajala, kakor tudi mešani zbor, v katerem so pele gospodične Nigrinova, Zora in Zvonarjeva. Zamolčati pa ne smemo, da vsi predstavljalci svojih ulog neso dobro znali, kar je parkrat motilo. Pri reprizi bode izvestno odpal tudi ta nedostatek. Občinstvo bilo je jako zadovoljno in pevke in pevce odlikovalo z burnim priznanjem.

— („Popotnik. List za šolo in dom“ ima v 21. številki nastopno vsebino: Učitelji slovenski. (Poziv osnovalnega odbora „zaveze slov. učiteljskih društev.“) — Črniček. (Spisal prof. J. Koprivnik.) — Marka Fabija Kvintilijana govorniški pouk. (Prof. Fr. Brežnik.) — Jesenski podsek. (A. Kosi.) — V zadevi „zaveze slovenskih učiteljskih društev.“ — Pravila. — Tretja glavna skupščina „Saveza hrvatskih učiteljskih društev.“ — Dopisi. — Novice in razne stvari. — Natečaji.

— (Velik tepež mej vojaki in civilisti) prišel se je včeraj proti večeru na Tržaški cesti v gostilnici „pri lovci“, kjer so se vojaki tukajšnjega 12. ulanskega polka z raznimi delavci pri plesu sprli. Prepričeval se je na ulici in že pri lipi na Rimski cesti pred Kantzovo hišo jeden ulancev je Martina Erklavca s sabljo na glavo udaril. Erklavec ni težko ranjen, a prenesli so ga v deželno bolnico. Mej neprestanim prepričkom šli so ulanci in civilisti do gostilne „zum deutschen Ritter“ na Rimski cesti, kjer je ulanec mizarja Franceta Naglasa na glavi težko ranil. Ranjenca prenesli so v bolnico. Uanci so se potem po Emonski cesti z golimi sablami pomikali proti Trnovskemu predmestju. Prišla je patrolja petih topničarjev, a te so ulanci pogнали v beg in še le ko je prišla patrolja 15 topničarjev z dvema podčastnikoma in častnikom na čelu, ukrotili so ulance na Bregu pri urodu v nemške ulice in jih zaprli. Kaznovani bodo jako strogo.

— (Izgred.) Včeraj popoldne razgrajal je v kavarni Kramarjevi na Dunajski cesti Anton Dobnikar, ker se je s svojim bratom Jožefom Dobnikarjem zaradi jednega goldinarja sprl. Ker upitja in pretenja ni bilo skoro pol ure nikone in kraja, pozvala se je policija in prišel je mestni stražnik Antersič, ki je pozval Anton Dobnikarja, naj kavarano zapusti. Ker je poziv bil brezupešen, hotel ga je okleniti, Dobnikar pa se je zoperstavljal tako, da ga je stražnik na roki ranil. Prišel je na pomoč še drug stražnik ki je poznal Antona Dobnikarja kot nevarnega razgrajalca, zaradi javnega nasilstva že kaznovanega. Trikrat mu je rekel, da je v imenu postave zaprt, a vse je bilo zaman, Dobnikar je le še huje razbijal. Naposled ga je sunil

nomaljskemu, preblagorodnemu gospodu markizu Gozzaniju, pod kojega izglednim poslovanjem se grade mnogobrojne šole po vsej Belokrajini, s kojimi čini si je že in se bode še ta gospod stekel izrednih zaslug za povzdigo svojega političnega okraja na šolskem polji in postavil si časten spominek v kroniki Belokrajinski, kar bodi tu dostojno omenjeno.

Pouk vodil bode na Bojancih baje jeden izmej gospodov učiteljev Dragatuških ekskurendno vsak četrtek in vsako nedeljo s slovenskim učnim jezikom, a čul sem, da se temu Bojanci protivijo in zahtevajo pouk v svojem materinskem, srbohrvatskem jeziku, kar je s stališča jezikovne ravnopravnosti tudi popolnoma opravičeno.

Solnce se je že bližalo zatonu, ko smo se poslovili od prijaznih Bojancev in napotili se proti domu, jako zadovoljni z užitkom izrednega izleta.

Vsakemu pa, kojega bi slučaj nanesel v začetku maja v Belokrajino in ki se zanima za narodne običaje slovanske, toplo priporočam, naj ne zamudi prilike ogledat si originalno prošenje: Jurjevo na Bojancih.

stražnik Majce s sablo v trebuh pa ga ni težko ranil. Še le potem bilo je možno ukrotiti, razgrajalca in odpeljati ga v bolnico.

— (Podružnica sv. Cirila in Metoda v Zatičini) imela bo v nedeljo v 18. dan novembra popoldne ob 4. uri v gostilni g. Kovača svoje letno zborovanje, h kateremu se vsi p. n. udje uljudno vabijo.

— (Dne 4. oktobra t. l.) na imendan našega presvetlega cesarja praznovala je šolska mladina v Rovtah slavnost 40letnico vladanja našega presvetlega in dobrotljivega cesarja slovesno v cerkvi in v šoli. Mej učence in učenke se je razdelilo nad 100 lepih podob in 100 izvodov slavnostne knjižice „Naš cesar“.

— (Ostra zima.) Po Rovtarskih gričih nanesla je burja v noči 6. t. m. nad pol čevlja drobne snega. Burja silno brije in mraza je vsaki dan le več, povprečno do 8 stopinj.

— (Akademično društvo „Slovenija“ na Dunaji) priredi v ponedeljek 12. t. m. prvo svojo sejo s sledečim dnevnim redom: 1. Čitanje zapisnika. 2. Poročilo odborovo. 3. Razgovor o Preširnovi slavnosti. 4. Slučajnosti. Lokal: Knaus' Restauration „Zum Lothringer“, I., Kohlmarkt. Začetek ob 1/2 8. uri. K obilni udeležbi vabi odbor.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 11. novembra. Drugi večer slov. kluba sijajen. Izborna berilo Stritarjevo vzbudilo veliko nautušenost mej poslušalci.

Dunaj 12. novembra. Nadvojvoda Viljem zvečer v Kodanj odpotoval.

Peterburg 12. novembra. „Journal de St. Petersbourg“ zanikava bojeviti govor generala Gurka. Cesarjevič odpotoval v Kodanj.

Madrid 12. novembra. Ko je došel Canovas, bile so včeraj republičanske demonstracije. Canovasovo soprogo nekdo s kamnom zadel in jo poškodoval. Okna konservativnega kluba in uredništva „Epoce“ pobita.

Razne vesti.

* (Novo vseučilišče.) Švedsko mesto Gothenburg namerava iz dohodkov v treh zapuščin ustanoviti novo vseučilišče. Glavnica znašajoča nekaj nad 1,460 000 kron bode s 1. januarjem 1889 v porabo tej visoki šoli. Napraviti se ima osem stolic in sicer: za modroslovje, zgodovino, državne vede, leposlovje, zgodovino umetnosti, za klasične, novevropske in severne jezike. V vseučiliščino upravo imenoval bode kralj predsednika, rektorja in 7 odbornikov.

* (Tabačni dim — sredstvo zoper kolero in vročinsko bolezen). Kadilcem v veselje poročamo, da je laški učenjak dr. Tassinari v Pizi po mnogih preiskavah in skušnjah natanko dognal, da tabačni dim pomori kali nekaterih boleznij n. pr. bakcile kolere in vročinske bolezni, kalem drugih beleznij pa ustavi rast in nadaljno množitev.

* (Vihar.) Iz Bruselja brzopavlja se 9. t. m.: Po vsem severnem morji razsaja dva dni ljut vihar. Dozdaj zvedelo se je za nezgode treh bark. Jedna holandska ladija potopila se je blizu Vlissingena, kjer je 6 mož utonilo.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (331—260)
za vse leto gl. 4.60; za pol leta
gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Tuji

9. novembra:

Pri Slonu: Berger z Danaja. — Gruden z Reke. — Weinberger z Dunaja. — Weiss iz Zagreba. — Brož iz Idrije.

Pri Malič: Groak z Dunaja. — Miklitz iz Radovljice.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mokrina v mm.
10. nov.	7. zjutraj	741.1 mm.	— 5.4° C	sl. svz.	jas.	0.00 mm.
	2. popol.	741.3 mm.	— 2.0° C	z. svz.	d. jas.	
	9. zvečer	742.4 mm.	— 5.0° C	z. svz.	jas.	
11. nov.	7. zjutraj	743.1 mm.	— 10.4° C	sl. svz.	jas.	0.00 mm.
	2. popol.	742.6 mm.	— 2.0° C	sl. svz.	jas.	
	9. zvečer	743.5 mm.	— 7.2° C	sl. svz.	jas.	

Srednja temperatura — 4.1° in — 6.5°, za 9.0° in 11.1° pod normalom.

	včeraj	danes
Papirna renta gld.	82-—	82-05
Srebrna renta "	82-75	82-65
Zlata renta "	109-90	109-85
5% marcna renta "	97-80	97-60
Akcije narodne banke "	876-—	877-—
Kreditne akcije "	308-—	307-—
London "	121-75	121-90
Srebro "	—	—
Napol "	9-64	9-65 1/2
C. kr. cekini "	5-77	5-77
Nemške marke "	59-70	59-77 1/2
4% državne srečke iz l. 1854 gld.	250	133
Državne srečke iz l. 1864 "	100	173
Ogerska zlata renta 4% "	—	101
Ogerska papirna renta 5% "	—	92
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig. "	—	104
Dunava reg. srečke 5% gld.	100	122
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi "	123	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice "	—	99
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice "	—	70
Kreditne srečke gld.	100	182
Rudolfove srečke "	10	19
Akcije anglo-avstr. banke "	120	113
Tramway-drust. velj. 170 gld. a v. "	225	25

Zahvala.

Vsem cenjenim sorodnikom, prijateljem in znancem, ki so mej boleznijo in ob smrti našega presrečno ljubljene sina, oziroma brata in svaka, gospoda

Antona Podkrajška,
magistratnega kancelista v p.,

nam skazali na presrečni način čuvstva svoja, ter onim, ki so ga spremili k poslednjemu počitku in konečno darovalec lepih vencev izrekamo odkritosrečno in iskreno zahvalo.

V Ljubljani, dne 12. novembra 1888.

(774) **Žalujoči ostali.**

Ustanove.

Za leto 1888 ima magistrat Ljubljanski podeliti sledeče ustanove:

1. Jan. Bernardinjevo v znesku 80 gld. 35 kr.
2. Jurij Thalmeinerjevo " " 86 " 26 "
3. Jos. Jak. Schillingovo " " 73 " 50 "
4. Jan. Jost. Weberjevo " " 82 " 52 "
do katerih imajo pravico hčere Ljubljanskih meščanov, ki so revne, poštenega obnašanja in so se letos omožile.
5. Jan. Nik. Kraškovičev v znesku 75 gld. 60 kr. do katere ima pravico ubogi kmet Šentpeterske fare.
6. Jak. Ant. Fancojevo v znesku 71 gld. 40 kr. do katere ima pravico uboga poštna nevesta meščanskega ali nižjega stanu.
7. Jos. Feliks Sinovo v znesku 48 gld. 30 kr. do katere imati pravico dve najbolj revni deklici iz Ljubljane.
8. II. Ant. Raabovo v znesku 200 gld. = 4 kr. do jedne polovice te ustanove ima pravico ubožna in poštna udova Ljubljanskega meščana, do druge polovice pa ima pravico ubožna, dobro odgojena in že zaročena hči Ljubljanskega meščana po poroki.
9. Jan. Krst. Kovačev v znesku 151 gld. 20 kr. katera se ima razdeliti mej štiri v Ljubljani bivačice revne očete ali udove matere, ki imajo po več otrok in ubožta neso sami krivi.
10. Helene Valentinjeve v znesku 84 gld. — kr. katero je razdeliti mej otroke v Frančiškanski fari v Ljubljani rojene, ki nimajo starišev in še neso 15 let stari.

11. Ustanovo za posle od neimenovanega dobrotnika v znesku 50 gld. 40 kr., katero je razdeliti mej štiri uboge posle, ki več delati ne morejo in so na dobrem glasu.

Prošnje za te ustanove uložé naj se s potrebnimi prilogi vred pri tukajšnjem uradu do 26. novembra 1888.

Mestni magistrat Ljubljanski,
v 20. dan oktobra 1888.

Natječaj.

Na temelju odluke občinskega zastupstva od 5. novembra 1888 razpisuje se ovim natječaj za

mjesto liečnika

mjestne občine **Kastav** sa godišnjom plačom i paušalom od forint 1200, izplačivih u mesečnih anticipalnih obrocih.

Molitelji imajo svoje obrazložene molbe podnesti najdalje do zadnjog novembra 1888 ovomu glavarstvu i dokazati avstrijsko državljanstvo, pravo obavljanja liečniške prakse i poznavanje hrvatskog jezika u govoru i pismu.

Na upit molitelja poslati će se prepis uvjeta ove službe.

Glavarstvo občine Kastav (u istri),
6. novembra 1888.

(765-3)

Glavar: Munić s. r.

Popis petindvajsetletnice „Sokola“.

Ponatis iz „Slov. Naroda“ in „Slovenca“.
Dobiva se po 12 kr., po pošti po 14 kr., v „Narodni Tiskarni“ in pri kustosu Ljubljanske čitalnice.

Razpis

službe 1 inspektorja, 1 revidenta in 60 dacarjev za pobiranje samostojne deželne naklade od opojnih žganih pijač l. 1889.

Za pobiranje samostojne deželne naklade od povžitih opojnih žganih pijač l. 1889. v lastni režiji sprejmó se v deželno službo proti službeni pogodbi z obestransko odpovedno pravico

- a) 1 inspektor, ki ima vodstvo in nadzorstvo pri pobiranju te naklade po celi deželi, s sedežem v Ljubljani, z letno plačo 1200 gld. s 4 gld. potne dnevščine, z vožnjo po železnici v II. razredu oziroma za vožnjo na kólih dotično pripreznino — proti obestranski odpovedbi;
- b) 1 revident, katerega glavna dolžnost je, neposredno nadzorovati dacarje s sedežem v Ljubljani, s plačo 600 gld. na leto, s potno dnevščino po 2 1/2 gld. in z vožnjo po železnici v III. razredu — proti obestranski odpovedbi.
- c) 60 dacarjev s plačo po 32, 36 in po 40 gld. na mesec, s prenočnino, s stanovanjem in s pavšalom 5 gld. na mesec v zimskem času, in s pavšalom po 2 gld. v poletenskem času za kurjavo svečavo in pisarne stroške.

Prošnjiki, in sicer tisti, ki so že kje v službi, naj svoje z dotičnimi dokazili obložene prošnje vložé po svojem sedanjem uradu, drugi pa naravnost

do 26. novembra 1888

pri deželnem odboru kranjskem, v katerih naj dokažejo, in sicer prošnjiki

ad a) za službo inspektorja, da so avstrijski državljani, neomadeževani in popolnoma zaupanja vredni, da so za to službo tudi telesno sposobni, potem koliko so stari, da so napravili izpit iz užitninskega davka in da so v poslih pri pobiranju užitnine in užitninskih naklad na žgane pijače praktično popolnoma izučeni in slovenskega in nemškega jezika popolnoma zmožni;

ad b) za službo revidenta, da so avstrijski državljani, neomadeževani in popolnoma zaupanja vredni, da so za to službo tudi telesno sposobni, koliko so stari, da so z dobrim uspehom služili pri užitninskih uradih in da so slovenskega in nemškega jezika zmožni;

ad c) prošnjiki za službe dacarjev naj z dotičnimi spričali ali pismi dokažejo svojo starost in neoporečnost, znanje slovenskega, slučajno tudi nemškega jezika, kje in katere šole so dovršili, kje so dozda v službi bili, so-li oženjeni in koliko imajo družine, kje so dozda živeli in kateri kraji dežele so jim najbolj znani, in imajo-li kje stanovitno stališče, in morejo-li kaj jamčevine in koliko dati.

Svojim lastnoročno pisanim prošnjam naj priložé svoj rojstni list in zdravniško spričalo o trdnem zdravju in krepkem telesu, in potrjilo župnega urada in županstva o poštenem življenju. — Službo morajo dacarji jeden mesec naprej odpovedati, deželni odbor pa si pridržuje pravico, dacarjem službo na 14 dni odpovedati, ako bi pa svojo službo zanemarjali ali se v službi težko pregrešili, jih pa zamore deželni odbor brez odpovedbe in brez vse odškodnine takoj iz službe odpustiti.

Vse prošnje morajo biti pisane na kolek za 50 krajcarjev.

Od deželnega odbora kranjskega.

V Ljubljani 10. novembra 1888.